

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74

0733 131 145, 0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802, 0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALDEA, LUMINIȚA

Acasă / Luminița Aldea. - București : Eikon, 2022-

4 vol.

ISBN 978-606-49-0782-0

Vol. 1. - 2022. - ISBN 978-606-49-0783-7

821.135.1

Imagine coperta I: Anastasia Shuraeva, Pexels.com

Editor: Valentin Ajder

LUMINIȚA ALDEA

ACASĂ

– roman –

volumul I

E I K O N

București, 2022

– Pleacă!

– Sărută-mă pe gură și apoi plec!

În timp ce ea plângea, el i-a depus încă un sărut cast pe frunte. Știa că dacă o sărută, nu se mai poate opri și el voia să se oprească, voia să o lase să zboare, voia să nu fie a lui din prea multă iubire...

El a privit-o plecând cu capul în jos, cu lacrimi pe obraz, cu umerii plecați și avu din nou sentimentul dureros că ea nu va răzbi în viață singură, că va fi cumplit de greu să se descurce fără nimeni pe lume. Îngrozit de frica lui față de viitorul ei o strigă:

– Mariana!

Ea s-a întors spre el și a întrebat mirată:

– Ce vreți?

– Nimic. Voiam să-ți mai văd o dată chipul și să-ți urez succes și fericire în viață. Caută-mă când vei fi scriitoare și când vei iubi. Voi fi fericit să te știu fericită!

Ea a plecat fără a-l mai asculta. Îl ura când vorbea de fericire. Își ura soarta de însingurat, schimbările și plecările. Căuta ceva pe care să se sprijine și nu avea pe ce. Voia acasă, părinți și iubire și, dacă le-ar fi avut, ar fi fost bogată, ar fi știut ce înseamnă nemărginirea, infinitul și fericirea...

El, rămas singur pe bancă, se ruga de Dumnezeu cu disperare:

Dă-i, Doamne, mai multă fericire decât îi pot da eu. Renunț la ea în numele unei fericiri mai mari. Durerea mea nu contează, contează doar viitorul ei... Ai grijă de ea. Ocrotește-o. Ferește-o de neazuri. Dă-i iubire, că-i însetată de ea cum rar poți găsi vreun muritor însetat de iubire...

SFÂRȘITUL VOLUMULUI I

CUPRINS

CAP. I	
IZGONIREA 1978	5
CAP. II	
CASA DE COPII	58
CAP. III	
LICEANĂ.....	223

CAP. I
IZGONIREA
1978

Năucă de durere încă nu putea înțelege prea bine întorsătura urâtă pe care o luase viața ei. Casa în care trăise aproape șase ani fusese pentru ea raiul pe pământ, iar acum când se trezise înapoi la casa de copii durerea o copleșea, iar mai mult decât durerea o copleșea vina că fusese un copil rău și din cauza asta au adus-o înapoi.

Printre ceilalți copii îmbrăcați cu haine spălăcite ea arăta ca o mică prințesă, pentru că mama Marieta i-a dat voie să-și ia cu ea și hainele.

Avea trei ani când o întâlnise pentru prima oară pe mama Marieta. Înainte de asta crescuse la leagăn la Suceava și de vreo două luni a fost adusă la Casa de Copii din Fălticeni. Femeia frumoasă ce venise în inspecție împreună cu o întreagă delegație de la Inspectoratul Școlar de la Suceava traversa holul lung din clădirea preșcolarilor pentru a ajunge la cabinetul directoarei. Mariana - fetița de trei ani - a privit-o și a știut că e mama ei și fără frică a pășit spre ea, a prins-o de haine și a întreat:

– Mama? Mama?!

Femeia s-a oprit și împreună cu ea toată ceata ce o însoțea. O educatoare a vrut să îndepărteze copilul nesupus, dar Marieta o opri și privi fascinată păpușa cu ochi negri și gene lungi, păr negru, dar ciufulit și unsuros și haine ce or fi avut cândva o culoare, dar acum erau spălăcite și cenușii.

S-au privit una pe alta și, cum micuța Mariana aștepta un răspuns, mai întrebă încă o dată:

– Mama? Mama?...

Cineva încerca să-i explice Marietei că așa fac copiii cu orice femeie care intră în mijlocul lor, dar ea era atât de emoționată că fetița o trăsese de haine și îi spusese mamă că nici nu auzi prea bine explicația ce i s-a dat.

Știa că ani în șir, în ciuda faptului că doctorii i-au spus că este imposibil să aibă un copil, a așteptat o minune și că a suferit mult când nu a mai sperat, iar acum, la treizeci și cinci de ani, în sfârșit a intrat în viața ei, dându-i peste cap sentimentele și făcându-i inima să se zbată în piept, această fetiță care cerșea iubire și întreba tatonându-i parcă sufletul nu dacă îi este mamă, ci dacă ar vrea să-i fie mamă.

Ceilalți au plecat în biroul directoarei în timp ce ea a cerut să rămână singură cu fetița. A luat-o în brațe, deși i-au trebuit câteva clipe pentru a se obișnui cu mirosul acru-amărui-stătut al copiilor ce trăiesc în colectivități, apoi a mers cu ea în parcul din curtea casei și, așezată pe o bancă, la umbra unui nuc bătrân, a încercat să cunoască mai bine micuța Cenușăreasă.

– Cum te cheamă?

– Maliana.

– Și câți ani ai?

– Tei, a răspuns fetița și și-a însoțit cuvântul de întinderea palmei în față și a arătat trei degete.

Mângâindu-i creștetul cu păr ciufulit și tuns foarte scurt și privind-o în ochii în a căror mirare, și neliniște, și sete de iubire se putea îneca o mai întrebă:

– De când ești aici?

Copilul o privea cu mirare. Nu știa ce să răspundă și pentru că tot trebuia să facă ceva întinse degetele mici și tremurânde și atinse timid obrazul frumoasei femei și aceasta tresări din gândul că fetița nu i-a răspuns la ultima întrebare, pentru că probabil că a crescut mereu prin străini fiind abandonată de părinți sau numai de mamă chiar de la naștere și se certă în gând că a pus o întrebare atât de prostească, de

parcă cineva i-ar fi atins cu mâna chiar sufletul și inima, nu obrazul. La plecare a strâns-o în brațe și i-a spus:

– Voi mai veni la tine, Mariana.

– Te aștept, a răspuns încrezătoare mititica privind-o cu ochii ei imenși și negri.

În mașina ce o ducea spre Suceava nu auzi nimic din pălăvrăgeala celorlalți pentru că gândurile ei erau cu totul în altă parte. Visa cu ochii deschiși la cum își va convinge soțul să înfieze acel copil, la cum o va îmbrăca și o va face să se poarte ca o mică prințesă, cum o va face să vorbească corect și cum, mai târziu, o va da la lecții de pian, iar cu soacra ei, ce fusese profesoară de franceză, va lua lecții de franceză... Visa la cum acea mititică sub îndrumarea ei va deveni un copil perfect, așa cum ar fi fost copilul pe care l-ar fi născut ea dacă ar fi fost posibil. Știa că cel mai greu era să-și convingă soțul. Tremurând de emoție și cu sufletul la gură de teamă că nu va reuși să convingă, povesti acasă soțului ei întâmplarea cu mica Cenușăreasă.

Dragoș o asculta și nu spunea nimic, iar pe fața lui nu se putea citi nici aprobare, nici dezaprobare, doar ascultare încordată, dar Marieta își continua pledoaria pentru că știa că soțul ei este tăcut din fire, știe să asculte, dar mai ales nu lasă ca fața lui să trădeze nicio fărâmbă din gândurile ce îl frământă. Asta datorită meseriei sale de colonel ce lucra în cadrul Securității din Suceava. Chiar și pentru soția sa era un om misterios, ascuns, tăcut și ea își amintea că s-a căsătorit cu el, iar după câțiva ani de la căsătorie a aflat că, de fapt, el nu lucrează la poliție așa cum credea, ci la securitate. Cu toate astea îl iubea ca o nebună chiar și după șaptesprezece ani de căsnicie și, indiferent, ce ar fi spus lumea sau ar fi crezut, ea băga mâna în foc pentru cinstea, corectitudinea și onoarea soțului ei. Dacă totuși exista ceva pentru care nu ar fi băgat mâna în foc, era pentru faptul că nu credea în fidelitatea lui; pur și simplu nu putea crede că un bărbat frumos ca el îi este credincios chiar dacă el o asigură de credința lui, iar uneori îi spunea că este bolnavă de gelozie fără puțință de

vindecare. Chiar dacă știa că Ceaușescu este venit la vânatoare în zonă și că soțul ei trebuie obligatoriu să îl însoțească, gândul bolnav că el este totuși cu vreo femeie n-o lăsa să doarmă aproape deloc în nopțile când el lipsea. Apoi, spre ziuă, râdea singură de prostia ei că putuse gândi că Dragoș Vrânceanu, soțul ei, poate să-l înșele, nu pe ea, ci pe Ceaușescu, chiulind de la muncă pentru vreo femeie și atunci recunoștea și ea că e bolnavă de gelozie și adormea cu gândul că boala asta nu ar chinui-o dacă nu l-ar iubi atât de mult, încât ar muri pentru el, sau dacă el ar muri nici ea n-ar mai putea trăi...

– Dragoș, e atât de frumoasă și de mică! Mi-a spus „mamă” de cum m-a văzut. Cred că e mâna destinului aici, că, de nu, putea să se ducă la oricare altă femeie din delegație, nu direct la mine. Pot face din ea un copil perfect: o voi învăța să vorbească corect și să fie ordonată și curată, o dau la lecții de pian și mama ta îi va da lecții de franceză. Voi face din ea copilul perfect pe care mi l-am dorit mereu...

– Oprește-te, Marieta!, interveni în sfârșit Dragoș. Copiii nu sunt perfecți, nici roboți! Spui că are trei ani și vrei de la ea perfecțiune, dar vei avea pipi în pat, plâns noaptea că-i e frică de întuneric, vărsat supă pe haine la masă și cine știe câte altele!? Vrei lecții de pian și de franceză ca să ai un copil perfect cu care să te lauzi că este creația ta, dar nu te gândești că s-ar putea să aibă cine știe ce tare psihice din cauza vieții pe care a dus-o și poate nici nu e dotată de la natură cu prea multă inteligență, încât să fie în stare să învețe bine românește, nu limbi străine și lecții de pian...

– Ce rău ești, Dragoș!, șopti Marieta în timp ce se îndrepta spre ușă pentru a ieși din cameră.

– Stai, Marieta, nu pleca până nu mă explic până la capăt pentru că m-ai înțeles complet greșit. Nu sunt rău, ci realist! Nu visez și nu-mi fac planuri de viitor pe vise, pentru că e ca și cum aș vrea să-mi construiesc casă pe valuri de mare, ci gândesc logic și judec cât se poate de corect cum poate fi un copil de la o casă de copii ce nu a fost ținut niciodată în brațe de mamă și de nimeni. Eu nu mă aștept de la

ea la perfecțiune și să știi că nici părinții adevărați nu așteaptă de la copiii lor să fie perfecți, ci normali, iar eu mă întreb dacă putem fi pentru micuța aceea părinți normali care să o accepte așa cum e, să o îndrume, să o iubească și să-i vindece sufletul, iar dacă nu putem fi așa și cerem de la ea din start perfecțiune atunci nu-i facem niciun bine și mai bine să o lăsăm acolo unde e!

– Dar dacă e în stare să învețe, ce-i atât de rău că visez pentru ea tot ce e mai bun!?

– Dacă e în stare, vom face tot ce vom putea pentru educația ei, iar dacă nu-i în stare – și aici e marea problemă a ta, Marieta, căci te cunosc – trebuie să o accepți și să o iubești, dacă ne vom hotărî să o luăm, chiar și așa, pentru că nu-ți dau voie să te joci cu viața și cu soarta unui copil!

– Dar nu mă joc, Dragoș, ci vreau pentru ea tot ce e mai bun!

– Nu-ți promit nimic încă, Marieta. Mai întâi vreau să o văd și eu.

Marieta alergă la el și îl cuprinse cu brațele și în timp ce îi căuta buzele întrebă:

– Când?

– Duminica viitoare, răspunse el apoi uitară de toate și tot.

Până la sfârșitul săptămânii Marieta vorbi mereu despre micuța Cenușăreasă și pentru că Dragoș nu era mereu acasă le făcu capul calendar socrilor care locuiau cu ei în aceeași casă imensă de pe strada Biserica Armenilor.

Mersese atât de departe în planurile și visele ei în legătură cu fetița, încât îi spusese mamei Maria că va aranja camera copilului la etaj alături de dormitorul bătrânilor, căci ei locuiau la etaj, și alături de baie.

– Marieta, nu te grăbi cu planurile. Stai să vezi ce va zice și Dragoș... o tempera bătrâna doamnă, dar Marieta nici n-o auzea.

Seara se plânse bătrâna soțului ei, Andrei, că nu o deranjează deloc că vrea să înfieze un copil, chiar era și timpul ca în casa lor să

apară și un prunc, dar o deranjează că noră-sa vrea un copil perfect și visează pentru el câte în lună și în stele, iar ei pur și simplu îi e teamă de toată povestea asta și numai Dumnezeu știe cum se va termina.

– Am fost amândoi profesori o viață, Maria, și n-am întâlnit nici măcar un copil perfect. Am văzut copii frumoși, unii, talentați, alții, minunați, cuminiți, șmecheri, pungași și câte alte feluri de copii, dar perfecți într-adevăr niciunul, pentru că nu există așa ceva, sau pentru că sunt perfecți în stângăcia, veselia și frumusețea lor, dar nu în felul în care vrea Marieta. Și mie mi-e frică de ce o să iasă din toată povestea asta... termină bătrânul Andrei Vrânceanu ce fusese o viață întreagă profesor de matematică la un liceu sucevean.

– Dragoș al nostru a fost un copil perfect, așa cum vrea Marieta!? întrebă bătrâna și începu a râde, iar după ea răsă și bătrânul la amintirea șotiilor ce le făcea fiul lor copil fiind.

Duminică au mers amândoi la Fălticeni. Realistul, calculatul și chiar durul Dragoș a simțit cum ceva în el se topește și cum inima i se zbate în el mai tare când privi șirul de copii între trei și șase ani ce mergeau încolonați câte doi de la cantină spre clădirea unde își aveau dormitoarele și sălile de clasă preșcolarii – clădire numită de toți „la preșcolari”, iar cealaltă clădire mult mai mare se numea „la școlari” – și când văzu cum din grupul de copii se desprinde o mogâldeată și pășind direct spre Marieta, cu ochii plini de încântare și fața toată numai bucurie, strigă:

– Ai venit ial?

– Da, doar ți-am promis că voi mai veni să te văd, răspuse Marieta.

Șirul de copii se scursesese în clădirea imensă, iar pe aleea de piatră amestecați cu frunze spulberate de vânt au rămas încremeniți ici colo câte un papucel stâlcit de atâta purtat și pierdut de un picioruț ce nu fusese încălțat prea bine și nici cu numărul potrivit, iar micuții, chiar dacă au simțit că l-au pierdut, nu au ieșit din șir pentru a și-l lua, pentru

că orice s-ar întâmpla ei nu trebuiau să-și părăsească rândul, căci de când se știau mergeau încolonați și vrând-nevrând asta le intrase în sânge... și ca ironia sorții să fie completă acești micuți ce ani în șir vor merge încolonați dimineața la baie, apoi la masă, tot încolonați vor merge la școală și înapoi mai târziu, încolonați vor merge și se vor întoarce la prânz și la cină și tot încolonați vor merge din pauză în clasă și tot în șir spre dormitoare seara, după ani fără număr de mers ordonat, când vor scăpa de orice constrângere, vor rătăci nebuni prin viață și vor urî mai mult decât orice ordinea, punctualitatea și mersul în coloană... Refuză și raiul, mari fiind, dacă li se spune că în el se intră încolonați.

Marianei îi lipsea și ei un papucel, iar Dragoș plecă să i-l caute, apoi se întoarse cu el în mână și se aplecă să o încălze. Mititica se opri din ciripitul ei stâlcit și tresări speriată la atingerea străinului. Se lipi de Marieta și își trase piciorul din mâinile lui. Îl privea cu groază. La leagăn erau numai femei, la casa de copii la fel, iar ea își dorise mereu o mamă, acum era prima dată când întâlnea un bărbat și era teribil de speriată. Nu știa ce e asta și nici nu avea nevoie de el.

Marieta voia să râdă din toată inima, dar se abținea și urmărea curioasă scena din care nu știa cum va ieși soțul ei.

Dragoș își aminti că are în buzunar bomboane – le avea tot timpul la el de când se chinuia să se lase de fumat – și scoase punga, o arătă fetei și îi spuse:

– Dacă mă lași să te încălț îți dau bomboane. Vrei?

Cenușăreasa privea cu poftă punga din mâna străinului o clipă, iar cealaltă clipă privea cu groază chipul bărbatului și tot schimbând în privire plăcerea cu groaza nu se putea hotărî. Ar fi vrut atât de mult să mănânce bomboane, dar tot atât de mult ar fi vrut ca omul acela, curiozitatea aceea să n-o atingă.

Calm, dar zâmbind, Dragoș strecură punga de bomboane înapoi în buzunar și se ridică în picioare. Și, în timp ce Marieta ar fi vrut să-l strângă de gât pentru că fusese atât de ticălos, încât să arate micuței bomboanele apoi să le pună în buzunar, el spuse:

– Mă lași să te încălț și-ți dau bomboanele, altfel nu le capeți!
Și spunând asta se întoarse cu spatele la ele și făcu doi pași, atât reuși să facă, căci auzi cum mititica spune:

– Tai, tai! Veau boboane!

Înainte de a se întoarce spre ea își înghiți râsul, căci dacă ar fi râs ar fi speriat-o și mai rău. În niciun caz nu trebuia să râdă.

Undeva în el, între stomac și inimă, îi dansau fluturi când i-a văzut chipul de înger cerșind. Cerșind ce?! Numai bomboane?... Sau cerșeau tot ce vrea un copil: dragoste, ocrotire, alint, cântec de leagăn... Înțelesurile au venit în el ca o cutremurare. Știa ce vrea ea și mai știa – asta era marele înțeles, căci fără înțelesul acesta ochii ei puteau cerși o veșnicie în zadar – ce înseamnă să fii părinte. Ochii ei l-au făcut tată...

Întinse bomboanele micuței apoi se aplecă să o încălțe. O simțea tremurând toată și sperând că face bine ce face înainte de a-i băga papucul în picior o gădilă în talpă.

Mariana zâmbi. Timid, cu teamă, dar oricum zâmbi și nu mai tremură cât timp fu încălțată. Când termină o ciupi ușor de față.

– Să știi că nu mănânc copii.

– Nu!? se miră fetița căscând și ochii și gura mare, atât fusese de convinsă că omul acela e un fel de căpcăun din poveste.

– Când venim din nou ce vrei să-ți aducem? întrebă el.

– Da vrei să-ți aducem? întrebă Mariana și își dori atât de mult ca el să spună că nu.

– De acum vom veni mereu împreună, Mariana. Acum spune-mi ce jucărie vrei să-ți aducem?

Ea îl prinse de mână și, ca și cum ar fi fost prieteni de când lumea, îi spuse cât se poate de stălcit:

– Da poți aduci mie una păpucică!? Doamna ducatoale nu lasă luăm din gupă păpucici. Eu veau una păpucică. Poti aduci tu mie?

Dragoș o luă în brațe și mângâindu-i obrazul cu palma, în timp ce se topea de dragul micuței Cenușărese, ce vorbea atât de stălcit, îi răspunse:

– Sigur că pot. Când vom veni din nou îți vom aduce o păpușă mare.

Marieta îi privea și nu mai putea de bucurie că soțul ei reușise să se împrietenească cu fetița și dacă o și luase în brațe era sigur că simțea pentru ea mai mult decât simpatie.

Când au venit din nou fetița dormea în pătuțul alb cu grilaj metalic, iar ei i-au pus păpușa în pat și au așteptat ca ea să se trezească. Când s-a trezit pentru ei a fost un adevărat spectacol să o vadă în timp ce închidea și deschidea ochii privind păpușa ce se afla pe pat la picioarele ei. Clipe în șir nici nu a îndrăznit să o atingă, iar când în sfârșit a îndrăznit, degetele mâinii îi tremurau de emoție și atingeau timid și cu frică, de parcă păpușa s-ar topi la atingere.

Atunci au scos-o pentru prima dată în oraș după ce au îmbrăcat-o frumos și după mii de rugăminți, care n-au reușit să o convingă, să lase păpușa la doamna educatoare până se vor întoarce.

– Nu pot las! Nu pot las! repeta mititica în timp ce o strângea la piept.

Marieta răbdătoare îi explica să o lase că va avea grijă de ea doamna educatoare și că nu i-o va lua nimeni, la care Mariana spuse dezarmant de senină:

– Dacă pec, pânge. Nu vea teie singură...

– Aha. Nu vrea să stea singură, rosti Dragoș râzând. Păi dacă plânge o s-o luăm cu noi.

Dacă la Muzeul Apelor a privit fascinată peștii din acvarii și nu a scos aproape niciun cuvânt, atâta doar că în fața acvariumului cu știuci – cei mai mari pești din muzeu – s-a ascuns în spatele celor doi speriată și a spus: Mănâcă mine! Mănâcă ci păpucica!, încât Dragoș a trebuit să o ia în brațe pentru a o liniști, nu același lucru s-a întâmplat și la cofetărie. Nu știa să mănânce prăjitură cu lingurița, încât dădu aproape toată prăjitura pe jos, se unse pe degete și pe bluziță, iar la urmă adună cu mâna frimiturile de pe masă și le băgă în gură, iar când Marieta o opri îngrozită și rușinată, fetița o privi și mai îngrozită pentru că nu înțelegea

ce vrea. Ea mâncase mereu frimiturile de la masă, uneori chiar și de pe jos și nu o mai oprise nimeni până acum, așa că nu putea înțelege de ce nu-i dă voie mama Marieta să mănânce până la capăt. Speriată de toți oamenii ce o priveau și îngrijorată că mama era la fel de supărată ca doamna educatoare, când vru să bea suc răsturnă paharul pe masă și sucule se vărsă aproape tot pe rochia Marietei.

Când au ieșit din cofetărie fetița avea lacrimi pe obraz și își strângea disperată păpușa la piept cu o mână, iar cu cealaltă îl strângea la fel de disperat pe Dragoș și nici nu îndrăznea să o privească în ochi pe mama Marieta. Dragoș simțea că ține în palmă o inimă de copil ce se zbate și zbaterea asta îl făcea din nou tată.

– Să nu fii supărată. Și eu am vărsat ieri paharul cu suc, șopti Dragoș pentru a o liniști.

Marieta avea ceva rece și rău în ochi când îi șopti lui Dragoș că nu crede că face un bine pentru educația fetiței spunându-i că și el varsă sucule.

Până acasă și multe zile după aceea Marieta vorbi atât cu Dragoș, cât și cu socrii ei numai despre cât de greu va fi să facă din micuța Cenușăreasă un copil educat și civilizat care să nu o mai facă de rușine. La vorbele ei bătrânii zâmbeau fără a spune un cuvânt, doar Dragoș o mai oprea din când în când.

– Chiar ți s-a părut atât de groaznic că un copil a vărsat un pahar de suc sau că a luat câteva frimituri de pe masă și le-a băgat în gură!?

– Dacă am de gând să o cresc eu, te asigur că nu-i voi mai da voie să facă așa ceva! Nu vreau să-mi fie rușine cu ea!

– Ești inspector ce te ocupi de copiii din casele de copii, ai făcut și ceva psihologie și pedagogie la viața ta și cu toate astea, îmi pare rău că trebuie să o spun, nu știi nimic despre acești copii!

Marieta plecă furioasă și se simți jignită de vorbele lui Dragoș, care oricum era mereu prea indulgent și cu copiii surorilor ei de la București pe care îi lăsa să se urce în capul lui, dar ferm convinsă că ea

are dreptate și că, dincolo de opoziția și vorbele lui Dragoș, ea se va ocupa de educația fetiței și va face din ea un copil perfect.

Părinții lui Dragoș, bătrânul Andrei și Maria, l-au întrebat pe fiul lor cum este fetița, iar el le-a povestit despre un copil timid, dar fermecător, vorbind stălcit, dar dulce, zâmbind îngerește când este bucuros și cerșind iubire cu ochii mari, negri și lacrimoși...

– ...Mă strângea de mână cu atâta disperare pe drumul de întoarcere de la cofetărie și nu îndrăznea să o privească pe Marieta, căci o simțea furioasă... termină el.

– Te-ai hotărât ce vei face? O vei lua? întrebă bătrânul.

– Nu știi încă, tată. Am să mai merg de câteva ori la ea apoi îți voi spune. Ceea ce știu sigur este că e singurul copil ce trezește în mine sentimente pe care nici nu credeam că le am... Duiosie, milă, nevoie de a o ocroti cu orice preț.

Când au mers din nou, era în timpul săptămânii și copiii erau la grădiniță. Au intrat în grupa Marianeii, iar aceasta a alergat de pe scăunel la ei și Marieta a constatat puțin surprinsă că s-a lipit direct de Dragoș.

– Ai venit ial? Cuma nu adus păpucică?

– Nu. Du-te pe scaun să-ți continui lecția, iar noi vom merge în spatele clasei să te privim, îi spuse Marieta, iar fetița plecă imediat la scăunelul ei.

Fără nicio legătură cu toamna de afară și cu puterea de a înțelege a copiilor, educatoarea le citea un fragment din Fănuș Neagu „În ajun de Anul Nou”. Începu să citească de la capăt.

– „Ce e zăpada? Lacrimi înghețate”... atât reuși să citească și un copil o întrerupse întrebând:

– Cine pânge?

Au ascultat cu toții încordați și cum nimeni nu plângea, educatoarea își relua lectura.

– „Ce e zăpada? Lacrimi înghețate”... și din nou o întrerupse o întrebare.

– Cine plânge latimi?!

Și educatoarea, și Dragoș, și Marieta au tresărit când au înțeles, în sfârșit, ce întreba Mariana care voia să știe numai decît cine plânge cu lacrimi înghețate, că dacă zăpada este lacrimi de gheață, cineva trebuie să le plângă, că atîta lucru știau și ei că lacrima îi vîrșată de ochiul aceluia care plânge. Și cine o fi plîngînd atît de amarnic, încît să îmbrace pămîntul cu lacrimi și ce durere atît de mare poate stărni plînsul cerului?!...

Educatoarea se gîndea la ce să-i rîspundă și asta datorită musafirilor din spatele clasei, că altfel ar fi trimis-o imediat la colț ca să o lecuiască să vorbească neîntrebată sau să o îtrerupă de la citit.

– Cerul plânge cu lacrimi înghețate, rîspunse într-un tîrziu educatoarea și se pregăti să-și reia lectura, dar o altă întrebare o făcu să-și scoată iar nasul din carte.

– Dal celul ale ochi să pîngă!?! întrebă fetița teribil de mirată, iar educatoarea tăcea și mai încurcată. Dacă îi spun că are ochi să plîngă, ea îmi va spune că nu-i vede, dacă îi va spune că nu are, va întreba atunci cum plânge, gîndea ea căutînd cu disperare o ieșire din capcana întrebărilor puse de un copil de trei ani și blestemînd în gînd curiozitatea și talentul de a pune întrebări ale micuței Mariana, talent ce era cunoscut de toate educatoarele ce intraseră în vreun fel în legătură cu fetița. Întrebările ei surprindeau pe cei cărora le erau adresate, dar de cele mai multe ori erau neînțelese sau rămîneau fără rîspuns.

Acum ce Dumnezeu să-i rîspundă!?! Are cerul ochi sau nu?!

– Ochii cerului sunt stelele ce le vezi pe cer noaptea, Mariana, rîspunse bărbatul din spatele clasei, în timp ce toți ochii se întoarseră spre el. Educatoarea îl privi recunoscătoare că o scosese din dilemă și mulțumită luă cartea, dar o nouă întrebare, adresată direct lui Dragoș o opri. De data asta nu-și putu stăpîni un oftat de exasperare. Copilul acesta era o pacoste și gata.

– De ce pîng ochii celului, stelele?

Dragoș nu știa ce să rîspundă și în loc să se gîndească în primul rînd la un rîspuns se gîndea la faptul că un copil ce pune astfel de întrebări este bineînțeles deosebit de inteligent și că acesta va fi copilul căruia va trebui să-i rîspundă la întrebări mult timp de aici înainte, oricît de grele ar fi ele. În clipa aceea s-a hotărât că va lua acest copil să-l crească, dar înainte de a-l lua trebuia să-i rîspundă la o întrebare: „De ce plîng ochii cerului, stelele?” iar rîspunsul trebuia să fie suficient de bun să o lămurească și mai ales să o facă să nu mai pună altă întrebare.

Educatoarea voia să rîdă de bucurie că nu ei i s-a pus întrebarea, dar mai ales de faptul că nici Dragoș Vrînceanu, renumitul colonel de securitate, nu știa să rîspundă unei întrebări puse de un copil de trei ani.

– Eu nu știu sigur de ce plînge cerul, dar pot să mă gîndesc că plînge pentru a spăla pămîntul cu lacrimi, dar dacă nu plînge de asta, sigur plînge ca să așeze pe pămînt stratul gros de zăpadă pe care copiii se vor da cu săniuța și se vor juca. Da, da, Mariana, de asta plînge cerul, pentru a aduce bucurie în sufletele copiilor.

Fetița nu mai întrebă nimic. Ascultară lectura pînă la sfârșit și doar Dumnezeu știa că în sufletul tuturor celor prezenți stăruia ca un cîntec întrebarea de ce plîng ochii cerului, stelele, cu lacrimi înghețate și fiecare căuta rîspunsuri ce începeau întotdeauna cu poate: poate ca să spele pămîntul... poate ca să aștearnă zăpada... poate... poate...

Pînă la Crăciun au vizitat-o în fiecare duminică și tot pînă la Crăciun au aranjat camera în care trebuia să locuiască atunci când o vor aduce acasă. Pereții erau de un albastru deschis aproape alb. În fața ferestrei au așezat un birou mic, în colț lîngă birou au pus un dulap, iar lîngă peretele opus au așezat pătutul cu așternuturi înflorate. Între dulap și pat au pus un fotoliu special pentru copii pe care l-a cumpărat Dragoș de la București pentru că i-a plăcut foarte mult. Au muncit mult ca să pună camera la punct și erau foarte mulțumiți de munca lor, doar soacra Marietei a spus timid: